

Fremtid for Amerika og 18. juli 2020 - Nummer tre

Salige er de øyne som ser, og de ører som hører

Jeff Pippenger

2023-08-25

Linjene i reformasjonsbevegelsene er en nøkkel til å forstå de «sju tordener» i Åpenbaringen 10. De «sju tordener» representerer historien om utrustningen av den første engels budskap fra 11. august 1840 til den store skuffelsen 22. oktober 1844. Kapittel 10 fremlegger tre indre vitner innenfor kapitlet som støtter denne forståelsen.

«Adventbevegelsen fra 1840–44 var en herlig åpenbarelse av Guds kraft; den første engels budskap ble ført til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var det den største religiøse interesse som er blitt vitnet i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarselen fra den tredje engel.» The Great Controversy, 611.

Den første engels budskap ble båret ut til verden fra og med 1840. Uriah Smith uttrykker pionerenes forståelse, i samsvar med Søster White. Smith erkjenner at den første engelen ankom i 1798 og viser at det var den første engelen som kom ned i 1840. Smith og pionerene hadde ganske enkelt ikke lagt merke til skillet mellom et budskaps ankomst og dets utrustning med kraft. Smith sier klart at da engelen i Åpenbaringen 10 satte den ene foten på havet og den andre på jorden, identifiserte det budskapet som ble båret ut til verden.

«I 1798 opphørte derfor begrensningen mot å forkynne Kristi dag som nær forestående; i 1798 begynte endetiden, og seglet ble tatt bort fra den lille boken. Siden den tid har derfor engelen i Åpenbaringen 14 gått fram og forkynt at Guds doms time er kommet; og det er også siden den tid at engelen i kapittel 10 har tatt sin plass på hav og land og sverget at tid ikke lenger skal være. Om deres identitet kan det ikke være noen tvil; og alle de argumenter som tjener til å stedfeste den ene, er like gyldige når det gjelder den andre. Vi behøver ikke her å gå inn i noen argumentasjon for å vise at den nåværende slekt er vitne til oppfyllelsen av disse to profetiene. Det var i forkynnelsen om adventet, særlig fra 1840 til 1844, at deres fulle og detaljerte oppfyllelse begynte. Denne engelens stilling, med den ene foten på havet og den andre på landjorden, betegner den vide utstrekning av hans forkynnelse over hav og land. Hadde dette budskapet vært beregnet bare for ett land, ville det ha vært tilstrekkelig at engelen tok sin plass bare på landjorden. Men han har den ene foten på havet, hvorav vi kan slutte at hans budskap ville krysse havet og nå ut til de ulike nasjoner og deler av jorden; og denne slutning styrkes av det faktum at adventforkynnelsen, som det ovenfor er henvist til, nådde fram til hver misjonsstasjon i verden. Mer om dette under kapittel 14.» Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

Derfor identifiserer vers én i kapittel ti 11. august 1840, for på den tiden opphørte den forutsagte slutten på det osmanske overherredømmet i samsvar med forutsigelsen i Åpenbaringen ni. Søster

White sier:

«I året 1840 vakte enda en bemerkelsesverdig oppfyllelse av profetien vid utbredt interesse. To år tidligere hadde Josiah Litch, en av de ledende forkynnerne av det annet advent, utgitt en utlegning av Åpenbaringen 9, der han forutsa Det osmanske rikets fall. Ifølge hans beregninger skulle denne makten bli styrtet ... den 11. august 1840, da den osmanske makt i Konstantinopel kan forventes å bli brutt. Og dette tror jeg vil vise seg å være tilfelle.»

«På nøyaktig den tiden som var angitt, godtok Tyrkia, gjennom sine ambassadører, de allierte maktene i Europas beskyttelse, og stilte seg dermed under de kristne nasjoners kontroll. Hendelsen oppfylte forutsigelsen nøyaktig. Da dette ble kjent, ble mengder av mennesker overbevist om riktigheten av de prinsipper for profetisk fortolkning som Miller og hans medarbeidere hadde lagt til grunn, og adventbevegelsen fikk en vidunderlig fremdrift. Lærde og innflytelsesrike menn sluttet seg til Miller, både i å forkynne og i å utgi hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 utbredte arbeidet seg raskt.» The Great Controversy, 334, 335.

Vers én i kapittel ti er 1840, og i vers ti ser vi at Johannes ble bittert skuffet den 22. oktober 1844. Johannes representerte dem som tok budskapet fra den lille boken til verden, bare for å lide den bitre skuffelsen den 22. oktober 1844. Vers én til vers ti representerer historien fra 1840 til 1844. Det er ett indre vitnesbyrd i kapittel ti.

Det andre vitnet er Johannes, som eter den lille boken, og den er søt i hans munn, noe som representerer hans mottakelse av budskapet av 11. august 1840, og deretter ble den bitter i hans mage ved den store skuffelsen 22. oktober 1844.

Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åt den opp; og den var i min munn søt som honning; og så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Åpenbaringen 10:10.

Vers ti fremstiller selve historien fra 1840 til 1844 i ett vers. Det er det andre indre vitnet i kapitlet om at «de sju tordener» representerer denne historien. Søster White har allerede identifisert at «de sju tordener» representerer en skildring av begivenheter som fant sted under den første og den andre engels budskap. Den andre engels budskap endte ved den store skuffelsen, så «de sju tordener» representerer nøyaktig den samme historien. Tre indre vitner støtter sannheten om at historien fra 11. august 1840 til den store skuffelsen 22. oktober 1844 er den profetiske historien som blir understreket i Åpenbaringen kapittel ti.

Så, i det siste verset, i samsvar med sannheten knyttet til de «sju tordener», blir det gitt et påbud om fremleggelsen av budskapet, og at selve historien må gjentas.

Og han sa til meg: Du skal igjen profetere om mange folk og nasjoner og tungemål og konger. Åpenbaringen 10:11.

De sju tordener identifiserer at begynnelsen av adventismen, idet budskapet som ble åpnet ved «endetiden», ble gitt kraft, skulle illustrere slutten på adventismen, når budskapet som ble åpnet i 1844, skulle bli gitt kraft ved nedstigningen, ikke av engelen i Åpenbaringen 10, men av den nedstigende engelen i Åpenbaringen 18. Engelen i Åpenbaringen 18 steg ned den 11. september 2001, og vi nærmer oss nå avslutningen av den historiske gjentakelsen av 1840 til 1844.

Disse observasjonene om kapittel ti har vært offentlig kjent i årevis. Det som aldri ble erkjent før nylig, er at det sammen med denne hellige historien finnes en annen hellig historie som er innvevd i den. Historien vil bare bli gjenkjent av dem som aksepterer Alfa- og Omega-prinsippet, som identifiserer enden på en ting med begynnelsen på en ting. Den innvevde historien i den hellige historien begynner med en skuffelse og ender med Den store skuffelsen. Historien fra 1843 til 1844 er en særskilt historielinje innenfor, men atskilt fra, historien fra 1840 til 1844. Søster White og Kristus omtaler begge denne historielinjen.

«Alle de budskap som ble gitt fra 1840–1844, skal nå gjøres virkningsfulle, for det er mange mennesker som har mistet sin orientering. Budskapene skal gå til alle menighetene.

«Kristus sa: ‘Salige er deres øyne, for de ser; og deres ører, for de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det; og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det’ [Matt. 13:16, 17]. Salige er de øyne som så det som ble sett i 1843 og 1844.»

«Budskapet ble gitt. Og det bør ikke være noen forsinkelse med å gjenta budskapet, for tidenes tegn oppfylles; avslutningsverket må fullføres. Et stort verk vil bli utført på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds forordning, og det vil svulme opp til et høyt rop. Da vil Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

«profetene og de rettferdige menn har ønsket å se de ting» som «ble sett i 1843 og 1844». Jesus henviste til denne hellige historien i to evangelier, men hver henvisning stod i en forskjellig sammenheng.

Og han talte mye til dem i lignelser og sa: Se, en såmann gikk ut for å så. Og idet han sådde, falt noe ved veien, og fuglene kom og åt det opp. Noe falt på steingrunn, hvor det ikke hadde mye jord; og det skjøt straks opp, fordi det ikke hadde dyp jord. Men da solen kom opp, ble det svidd; og fordi det ikke hadde rot, visnet det bort. Og noe falt blant torner; og tornene vokste opp og kvalte det. Men annet falt i god jord og bar frukt, noe hundrefold, noe sekstifold, noe trettifold. Den som har ører å høre med, han høre. Og disiplene kom og sa til ham: Hvorfor taler du til dem i lignelser? Han svarte og sa til dem: Fordi dere er det gitt å kjenne himmelrikets mysterier, men dem er det ikke gitt. For den som har, til ham skal det gis, og han skal ha overflod; men den som ikke har, fra ham skal også det tas bort som han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser: fordi de ser uten å se, og hører uten å høre, og heller ikke forstår. Og på dem blir den profeti oppfylt som er talt ved Esaias, og som sier: Med hørende ører skal dere høre og ikke forstå, og seende skal dere se og ikke skjelne. For dette folks hjerte er blitt forherdet, og tungt hører de med ørene, og sine øyne har de lukket, for at de ikke skal se med øynene og høre med ørene og forstå med hjertet og omvende seg, så jeg kunne helbrede dem. Men salige er deres øyne, fordi de ser, og deres ører, fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige har ønsket å se det dere ser, og har ikke sett det, og å høre det dere hører, og har ikke hørt det. Matteus 13:3–17.

Jesus identifiserer i Matteus, idet han taler om virkningen av Guds ord og kaller mennesker til å «høre», at laodikeerne, som forkaster det budskap som profetene ønsket å få se, var fremstilt i Jesaja kapittel seks. Future for America har gjentatte ganger fremstilt Jesaja seks i sammenheng

med 11. september 2001, for ved Islams angrep på den dato steg den mektige engelen i Åpenbaringen atten ned og opplyste jorden med sin herlighet. Profetene er alle samstemte med hverandre, og i vers tre i Jesaja seks finner vi den direkte henvisningen til nettopp den engelen.

I det år kong Ussia døde, så jeg Herren sitte på en trone, høy og opphøyd, og slepet av hans kappe fylte templet. Over den stod serafene; hver av dem hadde seks vinger: med to dekket han sitt ansikt, med to dekket han sine føtter, og med to fløy han. Og den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er hærskares Herre; hele jorden er full av hans herlighet. Jesaja 6:1–3.

Jorden opplyses av hans herlighet når engelen i Åpenbaringen atten stiger ned, og Jesaja gir oss en annen viktig nøkkel når han underretter oss om at hans syn av helligdommen fant sted i det året kong Ussia døde. Kong Ussia hadde forsøkt å utføre en prests gjerning i templet. Åtti prester og ypperstepresten motsatte seg at han gjorde det, inntil Herren slo ham med spedalskhet i pannen. Han mottok dyrets merke fordi han forsøkte å forene sin statlige myndighet med kirkelig myndighet. Han døde ikke umiddelbart; han ble fjernet fra tronen og erstattet, og over en tidsperiode døde han til sist den 11. september 2001. Adventistkirken dør gradvis, slik også den jødiske kirke gjorde på Kristi tid. Men den 11. september 2001 tok adventismen, som allerede hadde forkastet budskapet i de siste seks versene i Daniel elleve, slutt som Amerikas forente staters protestantiske horn, og de som var representert ved Jesaja, ble da kalt til å bære budskapet representert ved den første røsten i Åpenbaringen atten.

Og presten Asarja gikk inn etter ham, og med ham åtti av Herrens prester, tapre menn. Og de stod kong Ussia imot og sa til ham: Det tilkommer ikke deg, Ussia, å brenne røkelse for Herren, men prestene, Arons sønner, som er helliget til å brenne røkelse. Gå ut av helligdommen, for du har handlet troløst; og det skal ikke bli deg til ære fra Herren Gud. Da ble Ussia vred, og han hadde et røkelseskar i hånden for å brenne røkelse. Og mens han raste mot prestene, brøt spedalskheten fram i pannen hans foran prestene i Herrens hus, ved siden av røkelsesalteret. Og øverstepresten Asarja og alle prestene så på ham, og se, han var spedalsk i pannen. Og de drev ham ut derfra; ja, han skyndte seg selv også ut, fordi Herren hadde slått ham. Og kong Ussia var spedalsk til sin dødsdag og bodde i et avsondret hus, fordi han var spedalsk; for han var utestengt fra Herrens hus. Og hans sønn Jotam hadde oppsyn med kongens hus og dømte folket i landet. 2 Krønikebok 26:17–21.

Det er viktig å erkjenne at det protestantiske hornet ble fjernet fra Syvendedags Adventistsamfunnet den 11. september 2001, for det finnes tre grunnleggende elementer i avforseglingen av Åpenbaringens budskap i de siste dager. Det ene er den parallelle historien om republikkanismens horn og protestantismens horn. Det andre elementet som må erkjennes, er betydningen av de sju menigheter, og naturligvis er det tredje de «sju tordener». Alle tre profetiske elementer utgjør budskapet som blir avforseglet, og det er nødvendig å erkjenne at akkurat som den jødiske menighet ble forbigått på Kristi tid, blir adventismen forbigått i de «siste dager».

Jesaja melder seg frivillig til å bringe et budskap til Guds utro utvalgte folk i sin tid, og Jesus bruker de samme ordene for å tale til den samme situasjonen i sin tid. Et paktsutvalgt folk blir forbigått, og de nekter å «høre» og bli helbredet.

Og han sa: Gå og si til dette folk: Dere skal høre og høre, men ikke forstå, og se og se, men ikke skjønne. Gjør hjertet hos dette folk fett, gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne, så de ikke ser med sine øyne og hører med sine ører og forstår med sitt hjerte og vender om og blir helbredet. Jesaja 6:9, 10.

Det verk Jesaja tar opp, er det verk Johannes og Ezeiel tok opp da de åt den lille boken. De bærer fram et refselsbudskap til et paktsutvalgt folk som er i ferd med å bli spydd ut av Herrens munn. Den andre gangen Jesus viser til den historien som profeter og rettferdige menn ønsket å få se, er nedtegnet av Lukas.

Og du, Kapernaum, som er opphøyd til himmelen, skal styrtes ned til helvete. Den som hører dere, hører meg; og den som forakter dere, forakter meg; og den som forakter meg, forakter ham som har utsendt meg. Og de sytti vendte tilbake med glede og sa: Herre, endog de onde ånder er oss underlagt i ditt navn. Og han sa til dem: Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn. Se, jeg gir dere makt til å trå på slanger og skorpioner, og over all fiendens makt; og ingenting skal på noen måte skade dere. Men gled dere ikke over dette, at åndene er dere underlagt; gled dere heller over at navnene deres er oppskrevet i himmelen. I samme stund frydet Jesus seg i ånden og sa: Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige og åpenbart det for umyndige; ja, Far, for slik var det godt i dine øyne. Alle ting er overgitt til meg av min Far; og ingen vet hvem Sønneren er, uten Faderen; og hvem Faderen er, uten Sønneren og den som Sønneren vil åpenbare ham for. Og han vendte seg til disiplene og sa til dem i enerom: Salige er de øyne som ser det dere ser. For jeg sier dere at mange profeter og konger har ønsket å se det dere ser, og har ikke sett det; og å høre det dere hører, og har ikke hørt det. Lukas 10:15–24.

Igjen er sammenhengen en velsignelse knyttet til dem som har det privilegium å se det som de rettferdige har ønsket å se, med hensyn til et paktsutvalgt folk som blir forbigått og er uvillig til å «høre». Søster White viser til Kristi fordømmelse av Kapernaum, som er et symbol på forkastelsen av stort lys, og hun understreket adventismen ved å sette irttesettelsen mot adventismen i [klammer].

«Blant dem som bekjenner seg som Guds barn, hvor lite tålmodighet er blitt åpenbart, hvor mange bitre ord er blitt talt, hvor mye fordømmelse er blitt uttalt mot dem som ikke er av vår tro. Mange har betraktet dem som tilhører andre kirker, som store syndere, når Herren ikke ser på dem slik. De som ser slik på medlemmene av andre kirker, trenger å ydmyke seg under Guds mektige hånd. Dem de fordømmer, kan ha hatt bare lite lys, få anledninger og privilegier. Hvis de hadde hatt det lys som mange av medlemmene i våre menigheter har hatt, kunne de ha gått fram med langt større hastighet og ha representert sin tro bedre for verden. Om dem som roser seg av sitt lys og likevel unnlater å vandre i det, sier Kristus: ‘Men jeg sier eder: Det skal være mer tålelig for Tyrus og Sidon på dommens dag enn for eder. Og du, Kapernaum [syvendedagsadventister, som har hatt stort lys], som er opphøyet til himmelen [med hensyn til privilegier], skal støtes ned til helvete; for dersom de mektige gjerninger som er gjort i deg, var blitt gjort i Sodoma, da hadde den blitt stående til denne dag. Men jeg sier eder at det skal være mer tålelig for Sodomias land på dommens dag enn for deg.’ På den tid tok Jesus til orde og sa: ‘Jeg priser deg, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult disse ting for de vise og

forstandige [i deres egen vurdering] og åpenbart dem for umyndige.’»

«Og nå, fordi dere har gjort alle disse gjerninger, sier Herren, og jeg talte til dere, tidlig oppe og talende, men dere hørte ikke; og jeg kalte på dere, men dere svarte ikke; derfor vil jeg gjøre med dette hus, som er kalt ved mitt navn, som dere setter deres lit til, og med det sted som jeg gav til dere og til deres fedre, slik som jeg har gjort med Sjilo. Og jeg vil støte dere bort fra mitt åsyn, slik som jeg har støtt bort alle deres brødre, hele Efraims ætt.» Review and Herald, 1. august 1893.

De «mektige gjerninger» som var blitt gjort i adventismen, var de gjerninger som rettferdige menn og profeter lengtet etter å se og høre. Disse mektige gjerningene ble framstilt i historien om 1843 og 1844, da Midnattsropets budskap ble forkynt. Adventismen har forkastet sin historie, og særlig historien om 1843 og 1844. En historie som begynner og ender med en skuffelse, og også en historie som var bestemt til å lede dem inn i den nyskapte jord.

«De hadde et klart lys oppstilt bak seg ved begynnelsen av stien, og en engel fortalte meg at dette var «midnattsropet». Dette lyset skinte langs hele stien og gav lys for deres føtter, så de ikke skulle snuble. »

«Dersom de holdt blikket festet på Jesus, som var rett foran dem og ledet dem til byen, var de trygge. Men snart var det noen som ble trette og sa at byen var langt borte, og at de hadde ventet å være kommet inn i den tidligere. Da ville Jesus oppmuntre dem ved å løfte sin herlige høyre arm, og fra hans arm kom et lys som bølget over adventskarens følge, og de ropte: «Halleluja!» Andre fornektet lettsindig lyset bak dem og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt ut. Lyset bak dem sluknet, og deres føtter ble etterlatt i fullstendig mørke, og de snublet og mistet både målet og Jesus av syne og falt av stien ned i den mørke og ugudelige verden nedenfor.» Early Writings, 15.

Det Judas stamme løve nå åpner seglene på, er historien om 1843 og 1844. De «sju tordener» representerer 1840 til 1844, men denne perioden inneholder en helt særegen historie som er blitt forbilledlig framstilt siden pakthistoriens begynnelse. Hver av reformbevegelsene løper parallelt med de andre og besitter de samme kjennemerker. Hvis de var forskjellige fra hverandre, ville Satan utforme en annen angrepsplan for hver reformbevegelse, men det gjør han aldri.

«Men Satan var ikke uvirksom. Han forsøkte nå det som han har forsøkt i enhver annen reformatorisk bevegelse — å bedra og ødelegge folket ved å prakke på dem en forfalskning i stedet for det sanne verk. Likesom det fantes falske kristuser i den kristne kirkes første århundre, slik stod det fram falske profeter i det sekstende århundre.» The Great Controversy, 186.

Det vesentlige poenget i dette avsnittet, sett i lys av det samlede budskapet vi fremholder, er at da adventismen opphørte å bære protestantismens kappe og fikk den fullstendig fratatt seg den 11. september 2001, insisterer de fremdeles på at de er restbevegelsen som forkynner den tredje engels høye rop. Likevel er de forfalskningen. Dersom du ikke gjenkjenner hvilken bevegelse som nå bærer protestantismens horn, er det så godt som umulig å forstå parallellen mellom de to hornene i De forente stater.

Historien om 1843 og 1844 er representert i enhver reformasjonsbevegelse, og vi vil nå bruke begynnelsen av det gamle Israel som Guds utvalgte folk og avslutningen av Israel som Guds utvalgte folk til å illustrere det samme for det moderne Israel, med fokus på 1843 og 1844 slik disse er representert i hver av reformbevegelsenes linjer.

Moses profeterte at Herren ville oppreise en profet lik ham selv, og den profeten var Jesus. Lukas bekrefter i Apostlenes gjerninger at Jesus oppfylte Moses' profeti.

Herren din Gud skal reise opp for deg en Profet av din midte, av dine brødre, lik meg; til ham skal dere høre. 5. Mosebok 18:15.

Jesus er profeten vi skal lytte til.

For Moses sa sannelig til fedrene: En profet som meg skal Herren deres Gud oppreise for dere av deres brødre; ham skal dere høre i alt det han sier til dere. Og det skal skje at hver sjel som ikke vil høre den profeten, skal utryddes av folket. Ja, og alle profetene fra Samuel og dem som fulgte etter, så mange som har talt, har også forkynt om disse dager. Dere er profetenes barn og barn av den pakt som Gud opprettet med våre fedre, idet han sa til Abraham: Og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes. Til dere først sendte Gud, etter at han hadde oppreist sin Sønn Jesus, ham for å velsigne dere ved å vende hver og en av dere bort fra deres misgjerninger. Apostlenes gjerninger 3:22–26.

Kristi reformlinje begynner ved endetiden, slik alle reformlinjer gjør. «Endetiden» i Kristi dager var Hans fødsel. Skriften viser at det ved Hans fødsel fant sted en kunnskapsøkning i samsvar med definisjonen av «endetiden» i Daniels bok. Enten det var hyrdene, vismennene fra Østen, den vrede Herodes, eller Anna og Simeon i tempelet, var det en kunnskapsøkning da Han ble født. På det tidspunkt ble lederskapet i den jødiske menighet forbigått. Skilsmissen var progressiv, men begynte med deres forkastelse av budskapet som ble avseglet ved endetiden.

«Menneskene vet det ikke, men budskapet fyller himmelen med jubel. Med en dypere og mer øm interesse trekkes de hellige vesener fra lysets verden mot jorden. Hele verden er lysere på grunn av Hans nærvær. Over åsene ved Betlehem er en utallig skare av engler samlet. De venter på signalet om å forkynne det gledelige budskap for verden. Hadde lederne i Israel vært tro mot sitt kall, kunne de ha delt gleden ved å kunngjøre Jesu fødsel. Men nå blir de forbigått.» Slektenes håp, 47.

Lederskapet i adventismen ble forbigått i 1989 da Daniel 11, vers 40, ble oppfylt. «Endens tid» i historien om Moses, som var et forbilde på Jesus, var hans fødsel, da hans familie og deretter Faraos datter mottok en økning i kunnskap om barnet Moses. Hans navn betyr naturligvis «frelst opp av vannet», og Jesus betyr «Jehova frelser».

Etter «endens tid» påviser alle reformlinjene et tidspunkt da den kunnskapen som økes i den aktuelle historien, blir formalisert til et budskap som kan løftes fram som et vitnesbyrd for den generasjonen som skal holdes ansvarlig for det lyset som ble avseglet ved endens tid.

Johannes døperen formaliserte Kristi budskap, og Moses' budskap ble formalisert i hans førtiende år, da han forsøkte å utfri Israel fra Egypt i egen kraft. Budskapet om utfrielsen fra Egypt var nå

offentlig dokumentert.

Førti år senere ble Moses' budskap gitt kraft ved den brennende busken og ble ledsaget av to tegn på Guds guddommelighet, representert ved staven som ble forvandlet til en slange, og den spedalske hånden som Moses trakk frem fra sitt bryst. Jesu budskap ble gitt kraft ved Hans dåp, som ble ledsaget av to tegn på guddommelighet: Faderens røst og Den Hellige Ånd. Det neste veimerket i begge historier representerer den første skuffelsen, ventetiden, ankomsten av den andre engel eller 1843.

Skuffelsen i Moses' linje ble illustrert ved hans hustru da engelen steg ned for å slå Moses i hjel fordi han ikke hadde omskåret sin sønn. I frykt utførte Sippora selv handlingen på deres sønn. Moses hadde glemt å omskjære sin sønn! Selve paktstegnet som var gitt til Abraham, var blitt glemt av Moses. Fader Abraham hadde fremsatt forutsigelsen om hebreernes fangenskap og utfrielse i og fra Egypt, og hans profeti skulle bli særskilt oppfylt gjennom Moses, og Moses glemt å omskjære sin sønn. På det tidspunkt sendte Moses Sippora tilbake for å bo hos sin far inntil etter utfrielsen. Hun ble værende i Midian inntil Moses førte Israels barn gjennom vannet i Rødehavet, noe apostelen Paulus opplyser oss om at er et forbilde på dåpen, selve den handling som erstattet omskjærelsen. Gå ikke glipp av det poenget. Ankomsten av veimerket som representerer den andre engel i Moses' historie, veimerket som frembringer den første skuffelse i den historien, var en forkastelse av den grunnleggende regelen i Abrahams paktsforhold til Gud.

Den første skuffelsen i Kristi rekke var Lasarus' død, som Marta og Maria var sikre på ikke ville ha skjedd dersom Jesus ikke hadde drøyet til Lasarus allerede hadde vært død i fire dager. Skuffelsen over at Jesus lot sin nære venn Lasarus dø og råtne i graven, var enorm, ikke bare for de to søstrene, men også for disiplene. Likevel ble Lasarus' oppstandelse seglet på hele Kristi tjeneste.

«Ved å drøye med å komme til Lasarus hadde Kristus et barmhjertighetens formål overfor dem som ikke hadde tatt imot Ham. Han ventet, for at Han ved å oppreise Lasarus fra de døde kunne gi sitt gjenstridige, vantro folk enda et bevis på at Han virkelig var «oppstandelsen og livet». Han nødig gav opp alt håp for folket, de stakkars, villfarende sauene av Israels hus. Hans hjerte brast på grunn av deres ubotferdighet. I sin barmhjertighet hadde Han til hensikt å gi dem enda et bevis på at Han var Gjenoppretteren, den Ene som alene kunne føre liv og udødelighet fram i lyset. Dette skulle være et bevis som prestene ikke kunne feiltolke. Dette var grunnen til at Han drøydde med å dra til Betania. Dette høyeste av Hans mirakler, oppvekkelsen av Lasarus, skulle sette Guds segl på Hans gjerning og på Hans krav på guddommelighet.» Slektenes håp, 529.

Beseglingen av Guds ett hundre og førtifire tusen blir illustrert i historien om 1843 og 1844, for vi blir opplyst om at det var Lasarus som ledet Kristus inn i Jerusalem ved det triumferende inntog. Historien om det triumferende inntog er den historien Søster White bruker for å illustrere Midnattsropet i 1843 og 1844. Det var en misforståelse av at Kristus hadde makt til å oppvekke de døde ved Guds skapende kraft. Maria og Elisabet bekjente at de visste at Jesus hadde makt til å oppvekke Lasarus ved den siste basun, men kunne ikke se at Han faktisk hadde makt til å oppvekke der og da. De fornektet selve sannheten Han kom for å demonstrere ved sin dåp og død, begynnelsen og avslutningen på Hans personlige tre og et halvt år lange tjeneste. De kunne ikke se

før steinen ble tatt bort fra graven, likesom Hans hånd senere skulle bli tatt bort fra en feil i noen av tallene på 1843-diagrammet.

Etter at Moses hadde sendt Sippora bort fra den forestående striden med Farao, ble han møtt av sin eldre bror Aron, og de to sendebudene drog videre til Egypt som representanter for den annen engels budskap. Før noen plager ble ført over Egypt, advarte Moses Farao om at dersom han ikke ville la Israel, Guds førstefødte, dra ut og tilbe, da ville Gud slå Egypts førstefødte i hjel.

Og Herren sa til Moses: Når du drar tilbake til Egypt, så se til at du gjør alle disse tegnene for Farao, som jeg har lagt i din hånd; men jeg vil forherde hans hjerte, så han ikke vil la folket fare. Og du skal si til Farao: Så sier Herren: Israel er min sønn, min førstefødte. Og jeg sier deg: La min sønn fare, så han kan tjene meg; men dersom du nekter å la ham fare, se, da vil jeg slå i hjel din sønn, din førstefødte. 2 Mosebok 4:21–23.

Midnattsråpet var en forutsigelse som i fremtiden ville bli oppfylt.

«Ved Israels utfrielse fra Egypt ble helligelsen av de førstefødte på ny befalt. Mens Israels barn var i trelldom under egypterne, påla Herren Moses å gå til Farao, kongen i Egypt, og si: ‘Så sier Herren: Israel er Min sønn, Min førstefødte. Og Jeg sier deg: La Min sønn fare, så han kan tjene Meg; men dersom du nekter å la ham fare, se, da vil Jeg slå i hjel din sønn, din førstefødte.’ 2 Mosebok 4:22, 23.»

«Moses fremførte sitt budskap; men den stolte kongens svar var: ‘Hvem er Herren, at jeg skulle lyde hans røst og la Israel fare? Jeg kjenner ikke Herren, og jeg vil heller ikke la Israel fare.’ 2 Mos 5,2. Herren virket for sitt folk ved tegn og under og sendte fryktelige dommer over Farao. Til sist fikk ødeleggerengelen befaling om å slå i hjel de førstefødte av mennesker og fe blant egypterne. For at israelittene skulle bli spart, fikk de pålegg om å stryke blodet av et slaktet lam på dørstolpene sine. Hvert hus skulle merkes, for at engelen, når han kom i sitt dødsærend, skulle gå forbi israelittenes hjem.» The Desire of Ages, 51.

Midnattsropsbudskapet til Farao identifiserte de førstefødtes død som et svar på Faraos opprør. Da budskapet var ført inn i beretningen, ble plagene, som representerer Midnattsropets kraft sommeren 1844, brakt over Egypt. Midnattsropets budskap feide over landet som en flodbølge sommeren 1844. Plagene feide over Egypt, og da den lovede død for de førstefødte inntraff, ble et rop hørt ved midnatt over hele Egypt.

Og Moses sa: Så sier Herren: Ved midnatt vil jeg gå ut gjennom Egypt; og alle førstefødte i landet Egypt skal dø, fra den førstefødte av Farao som sitter på sin trone, til den førstefødte av tjenestekvinnen som er bak håndkvernen, og alle førstefødte av feet. Og det skal lyde et stort skrik gjennom hele landet Egypt, slik det aldri har vært maken til og aldri mer skal bli. 2 Mosebok 11:4–6.

Kristi triumferende inntog i Jerusalem førte til korset på Golgata, og Kristi disipler og hans andre etterfølgere opplevde en stor skuffelse.

«Vår skuffelse var ikke så stor som disiplenes. Da Menneskesønnen red triumferende inn i Jerusalem, ventet de at Han skulle krones til konge. Folket strømmet til fra hele omegnen og

ropte: «Hosianna, Davids Sønn!» Og da prestene og de eldste ba Jesus om å få mengden til å tie, erklærte Han at dersom de tidde, ville selv steinene rope, for profetien måtte oppfylles. Men i løpet av få dager så nettopp disse disiplene sin elskede Mester, som de trodde skulle herske på Davids trone, utstrakt på det grusomme korset over de hånende, spottende fariseerne. Deres høye forhåpninger ble knust, og dødens mørke sluttet seg om dem.» Testimonies, bind 1, 57, 58.

Den store skuffelsen hos disiplene og millerittene er også framstilt ved at hebreerne ble innesperret mellom Faraos hær og Rødehavet.

Over oss skinner det oppsamlede lys fra tidligere tidsaldrer. Beretningen om Israels glemsomhet er blitt bevart til vår opplysning. I denne tidsalder har Gud lagt sin hånd til å samle et folk til seg selv fra hver nasjon, stamme og tungemål. I adventbevegelsen har Han virket for sin arvelodd, likesom Han virket for israelittene da Han førte dem ut fra Egypt. I den store skuffelsen i 1844 ble Hans folks tro prøvet, slik hebreernes ble det ved Rødehavet.» Testimonies, bind 8, 115, 116.

Det er viktig å se at da Kristus dro inn i Jerusalem, frembrakte stundens inspirasjon et utbrudd av lovprisning, som fariseerne søkte å bringe til taushet. Kjernen i lovprisningens kor var henvisningen til Jesus som Davids sønn, selve det symbol Kristus brukte for å markere slutten på sine muntlige ordsrifter med de kverulerende jødene. Det som især ergret jødene, var erkjennelsen av at når de kalte Jesus Davids Sønn, henviste de derved, ved implikasjon, til kong Davids triumferende inntog i Jerusalem.

I beretningen om Davids arbeid med å føre arken til Jerusalem ble budskapets myndiggjøring representert ved Davids myndiggjøring.

Og David gikk fram og ble stadig større, og Herren, hærskares Gud, var med ham. 2 Samuel 5:10.

Deretter bestemte David seg for å føre arken til Jerusalem. Da arken skulle føres til Davids by, skulle det komme en skuffelse, slik som på enhver reformlinje. Ussa, hvis navn betyr styrke, visste meget vel at han ikke hadde myndighet til å røre arken, men gjorde det likevel. Nettopp det forhold som i første omgang førte arken i fangenskap, var ulydighet mot Herrens åpenbarte vilje og formastelse med hensyn til den kraft som var knyttet til Guds ark. Likevel var Ussa, en av Davids sterke menn, ulydig, slik også Moses var ulydig mot befaling om omskjærelse. Ussa ble slått død, og arken ble stående utenfor Jerusalem inntil David forstod at de som holdt vakt over stedet hvor arken hadde blitt værende etter Ussas død, ble velsignet. Deretter drog David på nytt ut for å føre arken inn i Jerusalem. Da David danset inn i Jerusalem, så hans hustru hans nakenhet og ble dypt skuffet.

Tre linjer av reformatoriske bevegelser som alle berører 1843 og 1844, den tidsperioden som rettferdige menn og profeter ønsket å se og høre. Kjennetegnene ved den andre engelens ankomst, og som således markerer en dryggetid og en skuffelse, er alle lette å se. De dypere sannhetene viser at skuffelsen ikke ganske enkelt var en misforståelse fra Moses', Ussas eller Marta og Marias side, men en skuffelse som var forbundet med forkastelsen av et grunnleggende prinsipp knyttet til selve

den historien hvor skuffelsen ble fullbyrdet. For Moses var det omskjærelsens tegn; for Ussa var det formastelse overfor Guds befalinger angående arken; for Marta og Maria var det mangel på tro på Kristi skapende kraft til å oppreise fra de døde.

For Moses var selve det sentrale tema i hans tjeneste å grunnfeste et paktsforhold med et utvalgt folk, og Moses glemte tegnet på den pakten. For Ussa gjaldt det selve prinsippet om helligheten i Guds lov, som var legemliggjort i arken. For Marta og Maria gjaldt det selve sentrum i Kristi tjeneste, som begynte med Hans dåp og endte med Hans død, begravelse og oppstandelse, slik dette var forbildet ved begynnelsen av Hans tjeneste. Den første skuffelsen i 1843 ble forårsaket av en feil i noen av tallene på kartet, noe som var en oppfyllelse av Habakkuks profeti. Feilen berørte hovedprinsippet i Millers bevegelse — dag-år-prinsippet.

De «sju tordener» representerer adventbevegelsen fra 1840 til 1844, men innenfor denne bevegelsen finnes historien fra 1843 til 1844, som begynner og ender med en skuffelse, og dermed setter Alfa og Omegas signatur på denne historien. Og denne historien er nettopp den historien Jesus og Ellen White peker på som den hellige historien de rettferdige alltid har lengtet etter å få se.

Disse fire linjene; Moses, David, Kristus og Millerittene lærer at når lignelsen om de ti jomfruene gjentas ved verdens ende, vil det finne sted en bemyndigelse, ikke av den andre, men av den tredje engels budskap, som etterfølges av en skuffelse, og som innleder en drøyetid.

Da den første engel steg ned den 11. august 1840, stadfestet det millerittenes fremste profetiske regel, og deres første skuffelse skulle være særskilt knyttet til denne regelen. Da denne skuffelsen og ventetiden tok slutt ved Midnattsropet, skulle også dette budskapet være knyttet til dag-for-et-år-prinsippet, likesom identifikasjonen av at Kristus ville komme den 22. oktober 1844. Alle de fire veimerker fra 1840 til 1844 var forbundet med dag-for-et-år-prinsippet.

Jødene ble betrodd å være forvaltere av Guds lov, og det spørsmålet som fremstilles i Moses' slektslinje, er Guds lov og forskriftene. I Davids historie var det igjen Guds lov. I Kristi historie var det Guds lov, for uten blodsutgytelse er det ingen forlatelse for den synd som er blitt åpenbart for synderen ved Guds lov. Men adventismen ble betrodd å være forvalter av ikke bare Guds lov, men også det profetiske ord.

Derfor er temaet i den millerittiske historiens linje Guds profetiske regler. Ved avslutningen av adventismen vil det igjen dreie seg om reglene for profetisk fortolkning, men siden 1844 skal profetisk tid ikke lenger anvendes. Reglene ved enden er basert på at Alfa og Omega illustrerer enden fra begynnelsen.

Da det osmanske overherredømmet opphørte som oppfyllelse av det andre ve, som representerer islams profetiske virksomhet, ble profetien i Åpenbaringen 9:15 om tre hundre og nittién år og femten dager oppfylt, og «dag-for-et-år-prinsippet», som er selve hjertet i Millers verk, ble bekreftet.

Da islam slo til den 11. september 2001, ble ankomsten av det tredje ve oppfylt som oppfyllelsen av Åpenbaringen 8,13, og prinsippet som var selve hjertet i Future for Americas arbeid, ble

stadfestet; dette prinsippet kan enkelt uttrykkes som historiens gjentakelse. En profeti om en ve-basun som representerer islam, ble stadfestet da både engelen i Åpenbaringen ti i 1840 og engelen i Åpenbaringen atten i 2001 ble oppfylt. Historien hadde gjentatt seg. Det som deretter ville være å forvente, er en skuffelse.

Skuffelsen ville innlede en ventetid. Skuffelsen ville motløse og spre dem som var involvert i arbeidet. Skuffelsen ville bli fullbyrdet ved en tilsidesettelse av en grunnleggende lov for profetien, ja, selve den grunnleggende regelen for profetien som ble etablert ved adventismens begynnelse. Bemyndigelsen den 11. september 2001 var knyttet til islam, og skuffelsen den 18. juli 2020 handlet om islam. Vi får vite at det som gjorde det mulig for Samuel Snow og andre deretter å erkjenne datoen 22. oktober 1844, var at Herren trakk sin hånd bort fra en feil i noen av beregningene på 1843-kartet. Da så Snow og millerittene at det samme bevismaterialet som hadde fått dem til å forutsi året 1843 for oppfyllelsen av den to tusen og tre hundre år lange profetien, da ble erkjent å være selve det samme bevismaterialet som gjorde dem i stand til å fastslå 22. oktober 1844.

«Jesus og hele den himmelske hærske så med medfølelse og kjærlighet på dem som med inderlig forventning hadde lengtet etter å se Ham som deres sjeler elsket. Engler svedde omkring dem for å styrke dem i deres prøvelsestid. De som hadde forsømt å ta imot det himmelske budskap, ble latt tilbake i mørke, og Guds vrede ble opptent mot dem, fordi de ikke ville ta imot det lys som Han hadde sendt dem fra himmelen. De trofaste, skuffede som ikke kunne forstå hvorfor deres Herre ikke kom, ble ikke etterlatt i mørke. På ny ble de ledet til sine bibler for å granske de profetiske tidsperioder. Herrens hånd ble tatt bort fra tallene, og feilen ble forklart. De så at de profetiske tidsperioder nådde frem til 1844, og at det samme bevismateriale som de hadde lagt frem for å vise at de profetiske tidsperioder endte i 1843, beviste at de ville utløpe i 1844. Lys fra Guds Ord skinte over deres stilling, og de oppdaget en ventetid—‘Om det drøyer, så vent på det.’ I sin kjærlighet til Kristi umiddelbare gjenkomst hadde de oversett synets drøying, som var bestemt til å åpenbare de sanne ventende. Igjen hadde de et tidspunkt. Likevel så jeg at mange av dem ikke kunne heve seg over sin dype skuffelse for å eie den grad av iver og kraft som hadde kjennetegnet deres tro i 1843.» Early Writings, 236, 237.

Vi bør forvente at de bevisene som førte til forutsigelsen om at islam ville angripe Amerikas forente stater den 18. juli 2020, vil bekrefte at islam ved den snart kommende søndagsloven er den dommen som bringes over Amerikas forente stater, uten at tidselementet lenger er knyttet til hendelsen.

Fire primære veimerker i historien fra 1840 til 1844. Hvert veimerke er knyttet til anvendelsen av Millers primære regel – dag-for-år-prinsippet.

Fire primære veimerker i historien fra 2001 og frem til søndagsloven. 11. september 2001 var islam. Den mislykkede forutsigelsen av 18. juli 2020 handlet om islam. Hvert veimerke er forbundet med anvendelsen av Future for Americas primære regel—historiens gjentakelse. «De sju tordener» representerer framtidige hendelser som vil bli åpenbart i sin rekkefølge. Det første av de fire veimerkene var 11. september 2001, som identifiserte et angrep på De forente stater fra islam

som oppfyllelse av det tredje ve. Det siste veimerket, som representerer søndagsloven i vår historie, må handle om islam, for Alfa og Omega illustrerer alltid enden fra begynnelsen, og Alfa og Omega er Han som forseglede «de sju tordener» for nettopp denne historien. Islam vil angripe De forente stater ved søndagsloven.

Dette er ett av tre primære elementer i åpningen av de sju tordenrøstenes forseglings opphevelse, som nå blir åpenbart. Da Moses kunngjorde budskapet som var et forbilde på Midnattsropet i sin historiske linje, var de siste bevegelser raske. Ti overnaturlige ødeleggende plager inntil profetien om den førstefødte ble oppfylt og skapte ropet ved midnatt i Egypt. Da Kristus drog inn i Jerusalem, var de raske skritt mot korset satt i gang. Da budskapet ble kunngjort, fantes det ingen vei tilbake. Fra leirmøtet i Exeter den 12. august 1844, mindre enn to måneder senere, ble forutsigelsen oppfylt.

Og Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, hva er dette ordspråket som dere har i Israels land, og som lyder: Dagene drar ut, og alle syner slår feil? Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Jeg vil gjøre ende på dette ordspråket, og de skal ikke lenger bruke det som ordspråk i Israel; men si til dem: Dagene er nær, og oppfyllelsen av hvert syn. For det skal ikke lenger finnes noe tomt syn eller smigrende spådom i Israels hus. For jeg er Herren: Jeg vil tale, og det ord jeg taler, skal gå i oppfyllelse; det skal ikke lenger drøye. For i deres dager, du gjenstridige hus, vil jeg tale ordet og fullbyrde det, sier Herren Gud. Og Herrens ord kom igjen til meg og sa: Menneskesønn, se, de av Israels hus sier: Det synet han ser, gjelder mange dager fram i tiden, og han profeterer om tider som ligger langt borte. Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Ingen av mine ord skal drøye lenger, men det ord jeg har talt, skal bli fullbyrdet, sier Herren Gud. Esekiel 12:21–28.